

MICHAEL
CONNELLY

TEMNÝ
KVET

TEMNÝ KVET

Michael Connelly

TEMNÝ KVET

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2025 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025
Translation © Patrick Frank 2025
Cover photography © Getty Images / Shutterstock

ISBN 978-80-556-6930-4

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Callie

1

Nad morom sa vznášal opar hustý ako vata. Pri ústí prístavu vyzeral ako tristometrová stena. Jachta *Adjourned* meškala a Stilwell ju čakal v úžitkovom golfovom vozíku John Deere Gator pri tankovacom móle za Casinom. Prístav bol takmer prázdny, oranžovočervené kotevné bóje sa v rovných radoch vznášali na dokonale rovnej hladine. Stilwell vedel, že len čo slnko rozpustí opar, začnú prichádzať víkendoví návštevníci. Kancelária veliteľa prístavu hlásila, že prvý skutočne letný víkend by sa mal zaplniť do posledného miesta. Stilwell bol na to pripravený.

Počul, ako za jeho vozíkom zastal iný, elektrický. Hneď nato sa na sedadlo spolujazdca bez pýtania posadil Lionel McKey.

„Dobré ráno, pán seržant,“ pozdravil ho. „Myslel som si, že vás tu nájdem. Čakáte na *Adjourned*?“

„Čo potrebujete, Lionel?“ opýtal sa Stilwell miesto odpovede.

„Môžete mi povedať niečo nové o tých obludných nálezoch hore v rezervácii?“

„O náleze, nie o nálezoch. Bol len jeden. Stále ho vyšetrujeme a nateraz k tomu nemám čo dodať. Keď budem mať, dozviete sa to ako prvý.“

„Sľubujete?“

„Áno.“

Jeho odpoveď preťal lodný roh odkiaľsi z oparu. Stilwell vedel, že cez bielu hmlu sa k nim prediera *Catalina Express*. Ako väčšinu dní, aj teraz chcel byť pritom a počítať turistov, ktorí prišli vo viere, že Casino je skutočným kasínom, len aby zistili, že ide o plesovú sálu a kino. Dnes ráno však bolo

stretnutie s kapitánom *Adjourned* momentálne dôležitejšie ako rátanie hlupákov.

„Čo sa o tom chystáte napísať?“ vyzvedal.

„Nebude toho veľa,“ pripustil McKey. „Nechcem vyzeráť ako debil, viete?“

„Veľmi rozumný prístup.“

„Prečo? Lebo niečo viete?“

„Nie. Lebo sa spolieham na zdravý rozum, Lionel. Naozaj si myslíte, že išlo o blízke stretnutie zeleného druhu?“

„No... Ani nie.“

„Tak vidíte. Kedy máte uzávierku?“

„O druhu.“

„Ak sa dovtedy niečo zmení, určite vám dám vedieť.“

„Okej, vďaka. Budem v *Calle*.“

„A ja mám všetky vaše čísla.“

„Tak pekný víkend!“

„Dúfajme. Budem mať robotu.“

„O tom nepochybujem.“

McKey zoskočil z vozíka a vrátil sa k svojmu. Keď odchádzal, Stilwellovi padli do oka dve prepletené C na bočnom paneli – logo novín *Catalina Call*.

O pár sekúnd neskôr sa z príkrovu hmly vynorila prova *Expressu* smerujúceho k prístavisku trajektov na druhom konci prístavu.

V jeho brázde sa s odstupom päťdesiat metrov plavila *Adjourned*. Využiť veľkú loď ako maják v morskej hmle je veľmi šikovný ťah. Posádka *Expressu* mala k dispozícii najmodernejšie navigačné prístroje.

Adjourned bola štyridsaťpäťročná jachta typu Viking 35. Sudca Harrell ju udržiaval vždy čistú a v dokonalom technickom stave. Mala bielu farbu s výrazným modrým lemovaním, ktoré ladilo s plachtou nad oknami palubného salónu. Stilwell sledoval, ako sa plaví po prvom rade miest na kotvenie, míňa plávajúce mólo za klubom Black Marlin a smeruje k poslednej oranžovej bóji. Harrell vypol motory a vylovovacím hákom zachytil lano pod ňou. Mal na sebe neoprén, čo Stilwellovi prezradilo, že poňho nemusí ísť člnom. Rýchlo uviazal loď, postavil sa na zadný okraj a skočil do studenej vody.

Stilwell vystúpil z UGV a prešiel k skrinke v zadnej časti. Odomkol ju, vybral dva bielo-zelené pásikavé uteráky

a jeden rozložil na sedadle spolujazdca. Kým to mal hotové, Harrell už liezol po rebríku na tankovacie mólo.

Druhý uterák mu rovno hodil.

„Vyzerá to tam riadne husto, pán sudca,“ nadhodil.

„Radšej som sa držal tesne za *Expressom*,“ prikývol Harrell.

Kým nastúpil do vozíka, poutieral si neoprén a uterák si omotal okolo mokrej hlavy.

„Videl som,“ prikývol Harrell. „Parádny ťah.“

„Tak či onak, ospravedlňujem sa za meškanie,“ pokračoval sudca. „Volal som Mercy, takže všetko bude pripravené.“

Posadil sa na uterák rozostretý na sedadle.

„Áno, pán sudca,“ povedal Stilwell. „Je to len pár výtržností a jedna vlámačka.“

„Povedzte mi o nej niečo,“ prikázal Harrell.

„No, oficiálne tam je priťažujúca okolnosť v tom, že išlo o vniknutie do obývanej budovy so strelnou zbraňou,“ začal Stilwell. „V skutočnosti to však bol dom bývalej partnerky podozrivého, ktorý tvrdí, že si len kradol naspäť svoj Glock, lebo sa ho bál nechať v jej dosahu, aby si ním neublížila.“

„Aké ušlachtilé,“ zamrmľal sudca. „Poznáte ho?“

„Volá sa Kermit Henderson. Narodil sa tu a aj tu vyrástol. Pracuje na golfovom ihrisku – má na starosti kosenie a údržbu ako takú. Jeho bývalá je Becki Trowerová, takisto miestna. Hovoril som si, že by ste to mohli uzavrieť dohodou ako so Seanom Quinlanom, a my by sme pre stanicu načas získali údržbára. Seanovi sa už pomaly končí trest, viete?“

„Okej. Vypočujeme ho. Ak je to všetko, tak mi neskôr zvýši čas aj na ryby.“

„Mám ešte toto.“

Stilwell sa naklonil dopredu a vybral si zo zadného vrecka dokument poskladaný po dĺžke, aby sa mu doň zmestil. Podal ho sudcovi, ktorý ho rozložil a začal čítať.

„Príkaz na prehliadku,“ konštatoval.

Potom už nič nevravel, lebo študoval zhrnutie a opis dôvodného podozrenia. Nakoniec pokrútil hlavou – nie preto, že by s niečím nesúhlasil, ale preto, lebo ho to nahnevalo.

„Máte pero?“ spýtal sa.

Stilwell jedno vytiahol z vrecka na košeli a podal mu ho. Sudca sa podpísal na príslušnom mieste a vrátil pero aj s dokumentom.

„Už dávno sa nesnažím pochopiť, prečo si ľudia navzájom ubližujú,“ vyhlásil, „ale týranie zvierat ma vždy doštane. Ak ten chlap spravil, z čoho ho podozrievate, tak by si mal nájsť dobrého advokáta a dúfať, že ho nebudem súdiť ja.“

„Chápem,“ prikývol Stilwell. „Som na tom rovnako.“

O pár minút neskôr už boli v justičnom komplexe na Sumner Avenue. Spoločne vošli na detašované pracovisko Úradu šerifa, kde mal sudca skrinku s oblečením a talárom. Stilwell odomkol dvere k celám predbežného zadržania, aby sa mohol osprchovať a prezliecť na súd. Kermit Henderson nemal na kauciu, takže sa z jednej z nich pozerál, ako sudca zanecháva mokré šlapaje na sivom linoleu.

Seana Quinlana Stilwell nevidel. Napísal mu esemesku, aby po sudcovom odchode vytrel podlahu pri CPZ. Mala to byť jeho posledná úloha, lebo Harrell sa mu chystal ukončiť probáciu.

Odišiel do súdnej siene, kde už pri stole obžaloby sedela Monika Juarezová. Pri stole pre súdneho úradníka bola Mercy Chapová, aby si tam odkrútila obligátny jeden deň v týždni. Po zvyšné dni fungovala ako dispečerka a manažérka detašovaného pracoviska – Stilwellova pravá ruka.

Juarezová bola drobná žena s hnedou pleťou. Štíhlu tvár jej rámovali kučeravé konce čiernych vlasov, ani tie však nedokázali zakryť belavú jazvu na ľavej sánke. Stilwell sa jej na ňu nikdy nepýtal, no vravel si, že nech už k nej prišla akokoľvek, zrejme to má niečo spoločné s tým, že sa stala prokurátorkou. Mala okolo tridsiatky a pracovala na obvodnom súde v Long Beach. Rovnako ako Harrell, aj ona sa raz do týždňa preplavila na ostrov Catalina riešiť miestne prípady, na rozdiel od neho však radšej prichádzala o deň skôr, na erárne náklady prenocovala v hoteli Zane Grey a ráno mohla ísť rovno na súd.

„Sudca sa pripravuje,“ oznámil jej. „Asi začne s Hendersonom. Po ňom už máme len priestupky. Budete ma pri nich potrebovať?“

„Ani nie. Vyzerajú celkom fádne,“ odvetila.

„Cestou som mu hovoril o Hendersonovi. Myslím, že mu ponúkne probáciu, ak sa zaviazne odpracovať pár mesiacov na stanici.“

„Má na krku zbraň.“

„Oficiálne áno, ale tú vzal až v dome. Je to jeho vlastná zbraň. Nepriniesol si ju tam pri skutku.“

„Vy tomu veríte?“

„Áno, pretože poškodená – jeho bývalá – to potvrdila u mňa na výsluchu. Vravela, že tá zbraň je jeho a ona mu ju odmietla vydať po tom, čo ho vykoplá z domu. Jej výpoveď je v materiáloch.“

„Ešte som ju nečítala. Akurát začínam so spisom.“

Prezradilo mu to, že sa večer v ZG vôbec nepripravovala. „Tak či onak, uvidíte sama. Nechám vás čítať. Idem sa pozrieť, ako je na tom sudca.“

V skutočnosti by bol najradšej hneď vykonal prehliadku, na ktorú už mal súdny príkaz. Vrátil sa do šerifskej časti budovy a našiel tam Ralpha Lampleyho, ako sa napcháva čučoriedkovou šíškou pri stole zástupcov šerifa. Lampley bol na catalinskom detašovanom pracovisku dlhšie ako všetci ostatní. Úrad šerifa ho totiž pokladal za príťaž vo všetkých rizikových štvrtiach na pevnine. Aj keď mal ešte len dvadsaťosem, pri hľadávaní v okrese Los Angeles sa už stihol zapliesť do dvoch smrteľných prestreliek. Obe mali za následok občianskoprávnu žalobu o desiatky miliónov odškodného za neoprávnené zabitie a momentálne sa riešili na súde. Interné vyšetrovanie uznalo jeho nevinu, lebo opak by znamenal neodvratnú prehru v súdnej sielni. Preto si mohol nechať služobný preukaz, no prevelili ho na ostrov Catalina, kde, ako dúfali, udrží zbraň v puzdre. Povrávalo sa, že ho ihneď po súdnom či mimosúdnom uzavretí oboch sporov prepustia.

„Prečo nie si na obchôdzke, Lamp?“ spýtal sa ho.

„Lebo mi Fernando zase zabudol nabiť baterku, doriti!“ znela podráždená odpoveď. „Čakám, kým nebude mať aspoň polovicu, nech mi neskape na ulici.“

Hovoril o úžitkovom golfovom vozíku na elektrický pohon, ktorý okrem neho používal aj zástupca v nočnej zmene. Stilwella by za normálnych okolností hnevalo, že ho Angel Fernando opäť zabudol napojiť na nabíjačku, keď ráno odchádzal zo šichty. Tento mesiac to už bolo tretí raz. Fernando bol najnovším prírastkom z vnútrozemia, kde sa nepoužívajú elektrické UGV, a mal vo zvyku zabúdať na fakt,

že vozidlo treba vždy nabiť. Teraz však miesto zlosti nad jeho nepozornosťou Stilwell videl príležitosť, ako sa dostať zo stanice.

„Okej. Mohol by si za mňa vybaviť súd, keď doješ?“ opýtal sa Lampleyho. „Musím vyriešiť jednu prehliadku a potrebujem niekoho, kto privedie Kermita na pojednávanie.“

Lampley prehovoril s plnými ústami šišky: „Jasné, môžem. Tá prehliadka sa týka tej obludnosti hore v rezervácii?“

„Áno,“ prikývol Stilwell, „ale nechaj si to pre seba.“

„Super. Len smelo do toho, seržant. Súd v pohode vybavím.“

„Nemalo by to dlho trvať. Keď sa ti nabije baterka, opýtaj sa sudcu, či po súde nepotrebuje odvoz k lodi.“

„Jasné.“

Cestou z detašovaného pracoviska si Stilwell hovoril, že musí Fernandovi znova pripomenúť, aby na konci šichty nezabudol zapnúť UGV do zásuvky. Ako detektív seržant bol na ostrove veliacim dôstojníkom. S týmto postavením sa niesla aj kopa administratívnych a organizačných povinností, ktoré prijímal len nerád. Nutnosť pripomínať veteránovi služby v Úrade šerifa, aby na konci zmeny nabil golfový vozík, nepatrila k jeho najobľúbenejším.

2

Odviezol sa do priemyselnej štvrte na juhu mesta. Vedľa odsoľovacieho podniku tam stálo viacero skladísk, okrem iného aj hala s vozíkmi firmy Island Mystery Tours. Hlavnú garážovú bránu mala otvorenú a Stilwell zastal tak, aby jeho Gator blokoval výjazd. Z tieňov jedného zo stojísk sa vynoril chlap v modrom overale. Detektív odhadoval, že ho práve zobudil. Vlasy mal na jednej strane celé rozstrapené. Vyzeral, akoby sa týždeň neholil, a krvou podliate oči prezrádzali, že má za sebou ťažkú opicu.

„Hej! Čo je?“ oboril sa na detektíva.

„Som detektív seržant Stilwell z Úradu šerifa,“ znela jednoduchá odpoveď. „Mám súdny príkaz na prehliadku týchto priestorov.“

„Súdny príkaz? To čo má byť?“

„Ako sa voláte, pane?“

Muž si ukázal na oválnu nášivku na overale. „Henry.“

„A priezvisko?“

„Gaston.“

„Nuž, Henry, tu je súdny príkaz a vy ma teraz musíte pustiť ďalej.“

Podal mu dokument s podpisom sudcu Harrella. Gaston držal papier vo vystretej ruke ďaleko od očí, aj keď mal okuliare.

„Píše sa tu, že hľadáte zvieraciu krv,“ povedal. „To je nezmysel. My tu žiadnu krv nemáme.“

„Tak či onak, príkaz splním,“ oznámil mu detektív. „Súdca ho dnes ráno preskúmal a potvrdil.“

„Vy ste ten nový, čo mu dali velenie stanice, nie?“

„Ak pod ‚nový‘ myslíte, že som nastúpil pred rokom, tak áno. Som to ja.“

„Musíte vedieť, že na vás zavolám Hlavičku.“

Stilwell prešiel k zadnej časti UGV a odomkol skrinku. Vybral z nej jednorazové rukavice, baterku a fľaštičku pripravku Bluespray, ktorú nosil v súprave už od čias, keď vyšetroval vraždy na pevnine.

„Môžete volať, komu chcete,“ vyhlásil, kým si to dával dokopy. „Ja však teraz vykonám súdom nariadenú prehliadku.“

Zavrel skrinku a vykročil rovno ku Gastonovi, aj keď tam bolo dosť miesta na to, aby ho pohodlne obišiel. Gastona to zastrašilo, takže spravil krok vzad a uhol mu z cesty. Pritom však vybral z vrečka mobil a kamsi zavolať.

Stilwell vošiel do haly. Ľavú stenu v nej lemoval rad prázdnych nabíjačiek. Vozíky boli zrejme obsadené alebo aspoň čakali dolu v prístave na turistov z lodí. Pri pravej stene ich opravovali alebo rozoberali na súčiastky. Stáli tam dva šesťmiestne v rôznom štádiu montáže. Jeden musel byť na zdvihákoch, lebo mu chýbali kolesá, a druhý vyzeral, že potrebuje novú karosériu. Laminátovú prednú časť mal celkom dopraskanú – zdalo sa, že ním do niečoho nabúrali.

V pravom zadnom kúte bola pracovná lavica v tvare veľkého L a na doske nad ňou viseli nástroje. Práve tie detektíva upútali, a tak obišiel dva poškodené vozíky, aby sa na ne lepšie pozrel. Gaston vošiel do haly za ním, postavil sa doprostred a s kýmisi telefonoval.

„Má povolenie na prehliadku,“ hovoril. „Musel som ho sem pustiť.“

Stilwell prešiel očami po doske s nástrojmi, kým neuvidel ručnú pílu s dlhou čepeľou a modrou plastovou rukoväťou.

„No... Teraz je vzadu pri vercajgu,“ vravel Gaston. „Príďte?“

Seržant vytiahol mobil a vyfotografoval zavesenú pílu v polohe, v akej ju našiel. Potom si vo svetle baterky zbližša prezrel jej čepeľ. Netrvalo dlho a bolo jasné, že je úplne nová. Na hladkej oceli nemala ani jediný škrabanec, ani stopy po korózii od slaného vzduchu, a vyzerala, akoby ňou neprerezali ani kocku masla, nieto ešte niečo pevnejšie.

Plastová rukoväť bola však stará a poznačená časom aj používaním. Nová bola iba čepeľ.

„To je na rúry,“ vysvetlil Gaston. „Hlavne na laminát a PVC.“

Stál za detektívom a v ruke už nedržal telefón.

„Pílite ňou aj niečo iné?“ chcel vedieť Stilwell.

„Len veci z vozíkov,“ odpovedal Gaston. „Upravujeme ich, viete? Niekedy ho prepílime napoly a z osem- alebo šesťmiestneho urobíme štvormiestny... a tak podobne.“

„Táto vyzerá, že sa ňou veľmi nepíliło. Má fungl novú čepeľ. Nemenili ste ju teraz niekedy, Henry?“

„No... Nie.“

„Ste si istý?“

„Jasné, že som!“

„Urobte mi láskavosť – zavrite bránu a vypnite svetlá.“

„Prečo?“

„Lebo ak to nespravíte, urobím to sám a mohol by som stisnúť zlý vypínač.“

„Okej.“

Gaston šiel urobiť, čo od neho žiadali. Stilwell sa znova pozrel na pílu. Čepeľ mala necelého pol metra a veľmi malé zuby – ideálne na hladké pílenie sklolaminátu a rúrok z PVC. Na rukoväti ju držali dve motýlikové skrutky. Palcom a ukazovákom ich uvoľnil a odpojil rukoväť. Gaston potiahol za reťaz na kladke a brána haly sa začala spúšťať.

Keď mal Stilwell pílu rozdelenú na dve časti, položil rukoväť na pracovný stôl, namieril na ňu lúč baterky a začal ju skúmať z oboch strán. Potom sa vyplo osvetlenie a jediným zdrojom svetla bola jeho baterka a škáry pod strechou z vlnitého plechu.

Postriekal jednu stranu rukoväte chemikáliou z fľašky. Bol to roztok, ktorý v kontakte s hemoglobínom modrastou svietielkuje. Potom vypol baterku a čakal.

„Čo sa deje?“ oslovil ho z tmy Gastonov hlas.

„Robím predbežný test na prítomnosť krvi,“ odvetil seržant.

Z miesta, kde stál Gaston, sa už nič viac neozvalo.

Prešla minúta a nič sa nedialo. Stilwell zažal baterku, obrátil rukoväť a postriekal chemikáliou aj druhú stranu. Kým mal baterku zapnutú, posvietil ňou aj do haly, aby presne vedel, kde je Gaston. Ten sa presunul od dverí haly asi tri metre zaňho a pozeral sa, čo robí.

„Ostaňte, kde ste, Henry,“ varoval ho.

„Prečo?“ ježil sa Gaston. „Som tu zamestnaný. Môžem ísť, kam sa mi zachce.“

„Potrebujem vedieť, kde ste, keď zhasnem. Nesnažte sa ma nasrať! Nemuselo by to dobre dopadnúť.“

„Dobre, dobre. Ak vás to poteší, ostanem tu.“

„Vďaka.“

Znova vypol baterku a pozrel sa na pracovný stôl. Diery v rukováti na mieste, kde sa spája s čepeľou, žiarili slabým modrastým svetlom. Znamenalo to, že tam s najväčšou pravdepodobnosťou presiakla krv, ktorú sa ani pri poctivom umývaní nepodarilo celkom odstrániť.

„Môžete zažať, Henry,“ oznámil.

Gaston sa vrátil k vypínaču na stene a pod stropom sa rozžiarili svetlá. Stilwell vykročil k dverám. V rukách s latexovými rukavicami si niesol rukoväť pily.

„Otvorte,“ prikázal.

Gaston potiahol za reťaz a dvere sa opäť vysunuli.

„Čo znamená ten priebežný test?“ vyzvedal.

„Predbežný,“ opravil ho detektív. „Znamená, že sme zrejme našli krv, ešte to však musia potvrdiť v labáku.“

„Takže si ju beriete?“

„Presne tak – na základe súdneho príkazu. S kým ste telefonovali, Henry?“

„Volal som Hlavičkovi dolu v búde. Ide sem.“

„To na veci nič nemení. Aj tak ju beriem.“

Prešiel k UGV a vybral zo skrinky vrecúško na dôkazy. Uložil doň rukoväť pily, zapečatil ho a červenou fixkou naň napísal dátum, čas a číslo súdneho príkazu. Potom ho uložil do skrinky a opäť ju zamkol.

Obišiel vozík, posadil sa doň a z police pod prístrojovkou vzal dosku na písanie. Gaston ho sledoval z dverí haly.

„Píšem vám príjemku na tú rukoväť, čo si beriem,“ vysvetlil mu.

„Načo?“ nechápal Gaston.

„Na zdokumentovanie reťazca dôkazového materiálu.“

„Čoho?“

„Je to záznam o každom, kto prišiel do kontaktu s dôkazom, aj o všetkých jeho presunoch.“

„Akého dôkazu?“

„Viete čo, Henry? Nemyslím si, že Hlavička šiel osobne dokatovať toho bizóna v rezervácii. Na to má priveľa rozumu. Tipujem, že to zveril niekomu inému. Tento dôkaz pošlem do laboratória na pevnine. Ak sa krv na ňom zhoduje s tou z dokatovaného bizóna, vrátim sa sem. Ide o chránené zviera a zabiť ho je trestné. V nedeľu je Deň obetí vojny. Čaká nás rušný víkend, takže budem mať plné ruky práce s opilcami. Utorok si nechám na zotavenie a v stredu alebo vo štvrtok to pošlem do labáku. Tam to potrvá ďalších pár týždňov, lebo prednosť majú zabití ľudia. V momente, keď to odošlem, sa už nedá cúvnuť. Preto vám dám čas do stredy, aby ste sa prišli porozprávať. Spoločne by sme to mohli nejako urovnať. Potom to už nebude v mojich rukách.“

Zobral z dosky príjemku, odtrhol z nej žltú kópiu a vystúpil z vozíka. Potom prešiel s dokumentom ku Gastonovi a odovzdal mu ho.

„Do stredy, Henry,“ zopakoval.

Celé to bol iba čistý bluf. Dobre vedel, že jeho žiadosť o laboratórny rozbor DNA zrejme presunú až za všetky ostatné a bude mať šťastie, ak výsledky prídu do konca roka.

„Hlavička nič také nedovolí,“ vyhlásil Gaston. „Pozná sa s dôležitými ľuďmi.“

„Áno? Ale to aj ja,“ opáčil seržant.

S tými slovami nasadol do UGV, naštartoval a vycúval z haly. Kým sa mohol na ulici pohnúť vpred, odrezal mu cestu iný vozík. Mal šesť miest, patril Island Mystery Tours a strechu mu zdobil zelený mimozemšťan z papierovej drviny. Ležal na bruchu a trojprstými rukami sa zúfalo držal okrajov, akoby sa bál, že spadne.

Spoza volantu vyskočil Oscar „Hlavička“ Terranova, majiteľ a riaditeľ firmy. Arogantne vykročil k detektívi.

„Čo to tu vystrájjate, doriti?“ oboril sa naňho.

„To vám už nepochybne povedal tuto Henry,“ odvetil Stilwell. „Má kópiu súdneho príkazu aj príjemky. Ďalej si to už môžete zistiť sám.“

Hlavičkovi sa na hladko oholenom temene objavil cícerok potu. Na krku pod uchom mal vytetovaný diamantový prsteň a ruky mu až po lem krátkych rukávov pokrývali tetovania lebiek, kvetov a jedného trojciferného čísla.

Stilwellovi nič nehovorilo, no vravel si, že to asi bude predvoľba jeho rodného mesta.

„Ste na nesprávnej adrese, človeče!“ volal.

„Možno,“ pripustil Stilwell. „Nebolo by to prvý ani posledný raz.“

„Ja o vás viem! Všetci o vás vieme. Už keď vás sem prevelili, tak ste boli na tenkom ľade, a teraz sa chystáte preboriť. Dúfam, že máte záchranné koleso.“

„Mohli by ste posunúť vozidlo, prosím? Potrebujem sa vrátiť na stanicu.“

„Srať na vás!“

Terranova opäť naskočil do vozíka a dupol na pedál. Do haly vyrazil tak rýchlo, že Gaston mal čo robiť, aby mu uskočil z cesty.

Stilwell sa vrátil do mesta, no až po tom, čo sa nakrátko zastavil na vrchole Mount Ada a pokochal sa výhľadom na polmesiac prístavu pod sebou. Casino vyzeralo ako košíček s vysokou červenou polevou. Na vode sa vynímalo viacero lodí, ktoré tam predtým nevidel.

Keď sa vrátil na stanicu, Lampley sa práve chystal odísť v čerstvo nabitom hliadkovom UGV. Zastavil sa pri ňom.

„Ako to išlo?“ chcel vedieť Ralph.

„Na pílke som našiel krv,“ odvetil seržant. „Pošlem ju do labáku a uvidíme, čo z toho bude.“

„Tí sa len tak nerozhýbu.“

„To je pravda. Zvládol si súd?“

„Áno. Išlo to ako po masle.“

„Ako to dopadlo s Kermitom?“

„Harrell mu napařil tri mesiace povinnej práce s tým, že si ich má odrobiť na stanici.“

„Vynikajúce. Dám na nástenku zoznam všetkého, čo treba urobiť. Každý tam môže niečo dopísať.“

„Okej.“

„Kam ideš teraz?“

„Len bežná obchôdzka. Zatiaľ žiadny výjazd. Ticho pred búrku.“

„Rozumiem.“

Stilwell ledabolo zasalutoval a odstavil UGV na vyhradenom mieste. Kým sa dostal k dverám stanice, zavolali mu z kancelárie veliteľa prístavu.

„To som ja Tash. Okamžite ťa potrebujeme na pontóne pre člny.“

Tash Danová bola zástupkyňa veliteľa. Zoznámili sa, keď Stilwell po nástupe na ostrov navštevoval všetky dôležité osoby nevelkej miestnej komunity od starostu Avalonu po zástupkyňu veliteľa prístavu. Väčšina si od neho držala odstup, lebo zástupcovia šerifa prevelení na Catalinu sa rýchlo a často menili – odchádzali, len čo sa v očiach veliteľstva na pevnine dostatočne rehabilitovali. Ostrov slúžil ako odkladisko čudákov a problematických zamestnancov, takže miestnym nestálo za námahu bližšie sa s nimi zoznamovať. Pre Tash to neplatilo. Pozvala ho na obed a dokonca mu urobila prehliadku ostrova. Strávila na ňom celý život a nemala v úmysle sa odtiaľ odsťahovať. Stilwellovi sa okamžite zapáčila.

„Čo sa deje?“ spýtal sa.

„Poznáš Abbotta, čo sa živí oškrabávaním trupov?“

„Už som o ňom počul. Krstným menom Denzel, však?“

„Presne tak. Pred chvíľou volal, že pod *Aurorou* je telo. Vraj má byť omotané kotevnou reťazou. Je ľudské, no nevie povedať, či je to muž alebo žena.“

Stilwellovi chvíľu trvalo, kým si uvedomil, čo počuje. O lodiach v prístave mu chodili pravidelné správy. Pamätal si, že *Aurora* je oceánska jachta registrovaná vo Venezuele. Do prístavu doplávala pred dvoma dňami a kotvila vo štvrtom rade bójí určenom pre väčšie plavidlá.

„Okej, už som na ceste,“ vyhlásil. „Povedz Abbottovi, nech ma čaká na pontóne.“

„Jasné,“ prikývla Tash.

„Ale, počuj, dokedy tu *Aurora* ostáva?“

„Dodnes. Má odplávať ešte dnes.“

„O koľkej?“

„Kedykoľvek. Miesto majú zaplatené do šestnásť nula nula, ale môžu vyraziť aj skôr.“

„S tým zrejme musíme niečo spraviť. Asi ich budem potrebovať v prístave, kým sa nepotvrdí ten Abbottov nález.“

„Mám zavolať pobrežnú stráž? Tá ich môže zastaviť.“

„Chcel by som najprv potvrdiť, že máme na krku mŕtvolu, a až potom volať kavalériu.“

„Rozumiem. Ako to chceš potvrdiť?“

„Potom sa tam s Abbotom pozrieme.“

„Aha.“

„Problém?“

„Nie. Len si daj pozor.“

„Neboj sa, dám.“

Stilwell si šiel na stanicu po neoprén.

3

Voda bola studená. Ako klesal do hĺbky, mal pocit, že mu do uší vniká tekutý ľad. Väčšinu tela mu izoloval neopréen, no hlavu, chodidlá a uši mu nechránilo vôbec nič.

Pri ponore zažil pocit extrémneho déjà vu. Zima, vlastný rovnomerný dych v potápačskej maske, pomalé pohyby a ticho pod vodou...

Klesal za Denzelom Abbottom. Obaja boli napojení na kompresor v črne špecialistu na čistenie lodných trupov. Stilwellovi z neho do úst aj do pľúc prúdil hnusný, zatuchnutý vzduch plný olejových výparov. Musel potláčať nevoľnosť, aby mohol klesnúť hlbšie pomocou záťažového opaska, ktorý si požičal od Abbotta.

Kým sa po telefonáte Tash Danovej dostal do prístavu, slnko už rozpustilo opar nad morom. Abbott mu vysvetlil, že oškraboval nános kôrovcov z trupu *Aurory*, keď sa asi dvadsaťpäť metrov od neho čosi zalesklo. Vybral sa to preskúmať a zhrozil sa, čo tam našiel. Bol si celkom istý, že je to telo zabalené do niečoho čierneho a priviazané ku kotve. Viac nevedel, lebo bližšie sa k nemu neodvážil.

Spoločne sa ponorili asi desať metrov za *Aurorou*. Lúče slnka prenikali cez les chalúh s čudесnými pásmi zelených listov, čo rastú z dna za svetlom a kníšu sa spolu s pohybmi vody ako synchronizovaní tanečníci. Stilwell stále nevidel, že by sa tam niekde leskla lodná kotva.

Prešli cez tieň *Aurory* a klesli hlbšie pod hladinu prístavu. Telo – ak to bolo naozaj telo – sa nachádzalo v približne desaťmetrovej hĺbke. Vyzeralo presne tak, ako ho Abbott opísal: nafúknutá ľudská postava, ktorá prekypuje cez otvor v čomsi, čo vyzerá ako čierny vak na odpadky omotaný kotevným lanom a ťažkou galvanizovanou reťazou. Tá siahala